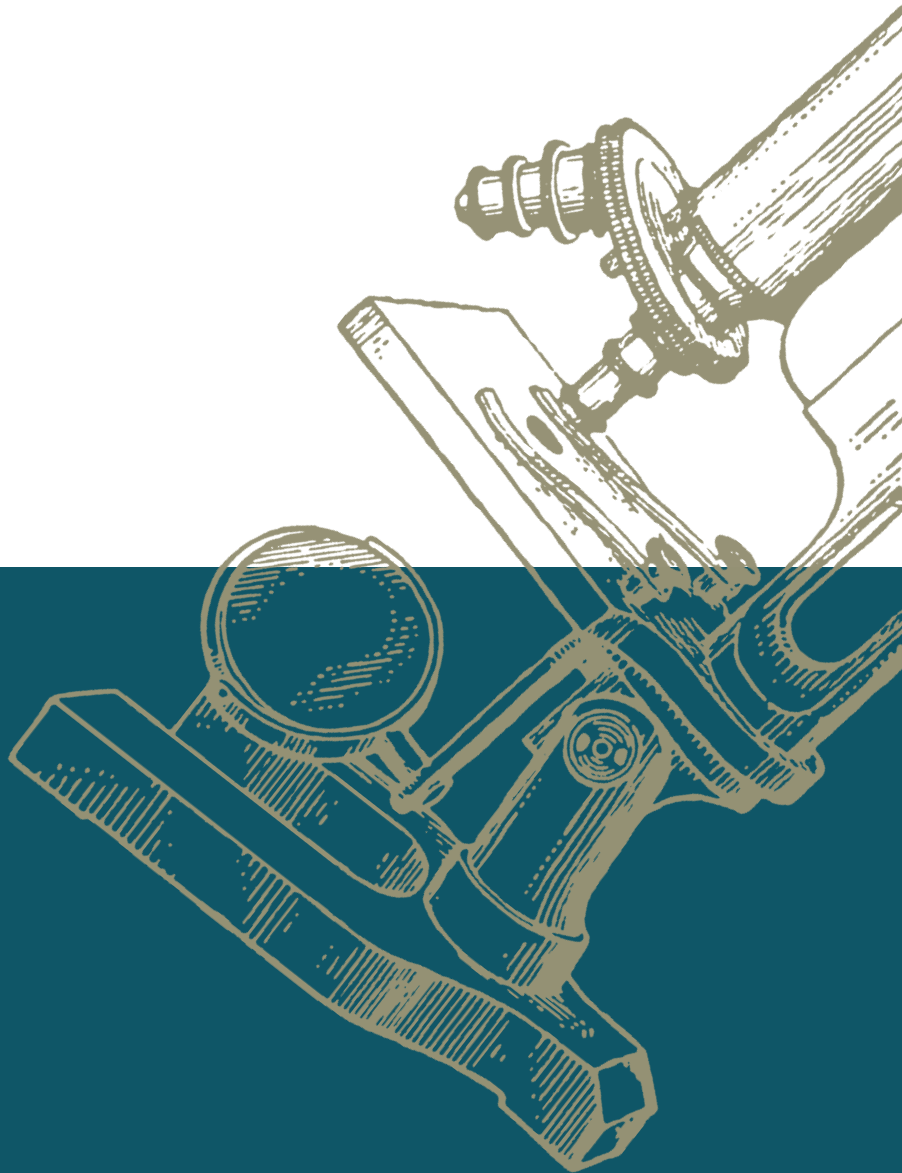

2 0 1 7

PREGÓ DE LA FIRA I FESTES DE L'ASCENSIÓ 2017
A CÀRREC DE LA SENYORA **CARME ESPLUGAS I MARTÍ**

PREGÓ DE LA FIRA I FES-
TES DE L'ASCENSIÓ 2017
A CÀRREC DE LA SENYORA
CARME ESPLUGAS I MARTÍ

2 0 1 7

PREGÓ DE LA FIRA I FESTES DE L'ASCENSIÓ 2017
CARME ESPLUGAS I MARTÍ

EDICIÓ: AJUNTAMENT DE GRANOLLERS
DISSENY: AMADOR GARRELL

IMPRESSIÓ: IMPREMTA MUNICIPAL DE GRANOLLERS
DL: B 12661-2018

Foto: Toni Torrillas

CARME ESPLUGAS I MARTÍ (Montferri, l'Alt Camp, 1949) viu a Granollers des de 1973. Ha dedicat la seva vida a l'ensenyament, amb un parèntesi d'activitat a l'administració.

Llicenciada en Biologia, magíster en Didàctica de les Matemàtiques i les Ciències Experimentals, diploma de postgrau en Estratègies Didàctiques d'Aprenentatge i diplomada en Desenvolupament Directiu.

Ha estat professora de ciències naturals i biologia a diversos centres de secundària, l'Institut Antoni Cumella entre ells, on ha exercit de professora catedràtica per espai de 25 anys. Ha dirigit el Centre de Formació d'Adults al Centre Vallès per espai de sis anys (2006-2011), on també ha estat professora. Ha estat també col·laboradora de l'ICE - Institut de Ciències de l'Educació de la UPC.

Ha desenvolupat altres tasques de responsabilitat en l'àmbit educatiu: secretària de l'Institut Antoni Cumella durant vuit anys -centre que ha dirigit un any i on ha estat cap de departament de Ciències Experimentals-; membre del Consell Escolar i Junta Econòmica durant deu anys i delegada territorial d'Ensenyament a Barcelona per espai de tres anys.

Alcaldessa de Granollers entre els anys 1998-1999, també ha estat regidora de Cultura, Joventut, Ensenyament i Gent Gran (1995-1998) i cap del Servei d'Ensenyament (1992-1995).

Jubilada des de 2011, actualment participa en diverses entitats i grups de treball, com ara el Patronat de l'Hospital de Granollers, les Aules d'Extensió Universitària de la Gent Gran i el Consell Assessor de Medi Ambient i Sostenibilitat de Granollers, entre d'altres.

Il·lustríssim Sr. Alcalde, regidors, amics i família.
Bona tarda a tothom.

En primer lloc, vull expressar el meu agraïment al consistori per haver-me convidat a pronunciar el pregó de la Fira i Festes de l'Ascensió d'enguany. La proposta, però, és una decisió personal de l'alcalde, Josep Mayoral. Sense la seva amable i persistent insistència, no hagués superat la sensació d'aclaparament que el pregó em provoca. Hi posarem remei amb alegria, amistat i bona companyia.

També vull remarcar que és un goig trobar-nos aquí, a la Sala Tarafa. La vaig conèixer com a biblioteca, encara que abans havia tingut altres usos. Hi he passat hores molt agradables, en concerts —entre d'altres, el del granollerí Claudi Arimany i Jean-Pierre Rampal—, i amb molts d'altres de l'entitat Amics de la Unió. I en xerrades sempre interessants. També hi he celebrat bastants casaments plens de sentiments i sovint ben reeixits tal com que he anat veient pels carrers de Granollers. Aquesta fantàstica sala crec que ens dona a tots bones vibracions.

Durant la diada de Sant Jordi de 2017, la del 2 a 3 a Madrid, vaig llegir un llibre del granollerí Amador Garrell titulat *La pols de l'oblit*, que, a més del seu interès, em va semblar un bon exemple per fer un breu recorregut per les meves vivències i la meva implicació amb Granollers.

Vaig néixer el dia de Santa Anna de l'any 1949, una matinada de llamps i trons a Montferri, un petit poble de l'Alt Camp. Soc la petita de dues germanes d'una família estretament lligada al món rural català.

Val la pena ressaltar que tant Montferri com Granollers són a una distància similar del mar, o sigui que només cal pujar una muntanya, baixar-la i estàs a la platja. Viure relativament a prop del mar sens dubte crea un caràcter especial. Som mediterranis i des del temps de l'imperi romà, sempre les discrepàncies han vingut amb gent de terra endins. No us estranyeu que això encara duri.

Per aquell temps a Granollers, atenent la documentació consultada, eren anys de molta afició a la música de tota mena i sobretot al jazz. Però aquesta afició i ocupació musical venia de lluny. Segons els quaderns de l'Esteve Ferrer, entre finals del segle XVIII i del XIX, Granollers va gaudir de més de cent orquestres.

Aquell any es van publicar llibres magnífics com *El Aleph* de Jorge Luis Borges, *La vida breve* de Juan Carlos Onetti, *Yo Robot* d'Isaac Asimov, *Nadie encendía las lámparas* de Feliberto Hernández, entre d'altres. Llibres que valdria la pena rellegir.

L'estiu passat vaig complir 67 anys, més de la meitat dels quals he compartit amb Jordi Mercadé, fill d'un poble veí al meu, en l'autèntica terra de les calçotades.

Vaig tenir una infantesa feliç jugant al carrer, al riu, a la plaça amb altres companys. Aquell any a Montferri vàrem néixer tres nenes i dos nens. Als estius eren típiques

les tertúlies a la fresca amb els veïns, les recordo molt animades. Jo era molt extravertida i juganera, m'agradava molt parlar. Els explicava moltes coses i de vegades els feia comèdia. Com si fos ara em venen al cap la Dolores, la Teresina, en Joan, en Jordi, l'Ezequiel.

En fer-me més gran vaig estudiar a l'escola Vedruna de Tarragona i més tard em vaig llicenciar en Ciències Biològiques especialitat Bioquímica a la Universitat de Barcelona. Allà vaig obrir els ulls a un món més ampli del que jo havia viscut. Fèiem les classes i els exàmens en castellà. En més d'una ocasió havíem de córrer davant dels grisos. Un dia varen entrar fins i tot a classe. El professor de fisiologia es va enfadar molt i de poc que el peguen. A la força van desallotjar la classe. Més d'un va rebre cops de porra en creuar la porta forçats. El diumenge a la tarda anàvem a les tasques del port, on ens trobàvem alumnes de diferents facultats i formàvem grups per cantar, ens ho passàvem d'allò més bé! En aquell temps no era gaire freqüent que els joves de poble estudiessin; de fet, en tot el poble, aquells anys només ho vàrem fer tres: un noi que va estudiar enginyeria, una noia va fer infermeria i jo, biologia, cosa que va disgustar el pare perquè segons ell havia de fer farmàcia o magisteri. Després en va estar orgullós.

Visc a Granollers des de fa 44 anys, ciutat que he fet meua i que estimo com si en fos filla. He de dir que també em sento estimada pels granollerins. Vàrem venir a Granollers per dos anys amb la intenció d'anar a viure a Barcelona, però Granollers atrapa i encara hi vivim, espero que per molts anys més. El pare va estar molt content que vinguéssim a viure a Granollers. Ell de jove venia cada any a contractar l'orquestra per la festa major del poble. Com a curiositat he de dir que l'any 1940, després de les vicissituds passades, el poble va celebrar la festa major d'una manera extraordinària, amb la benedicció d'una nova imatge de sant Bartomeu, patró de Montferri i amb la representació del típic ball de Sant Bartomeu després de 30 anys de no ballar-lo. Tots els actes varen estar amenitzats per l'orquestra La

Unión Artística de Granollers presentada al programa, que encara conserva la família, com “*excelente y renombrada orquesta*”. I a fe que ho devia ser, perquè es va atrevir a tocar a la missa del matí *Te Deum Laudamus* de Lorenzo Perosi.

Els anys successius, el pare també venia a Granollers per contractar l'orquestra Catalònia, antiga La Catalana, que va ser fundada el 1927, renovada el 1929 i que es va desfer el 1957. El 1949 la Catalònia va sorprendre tots els seguidors portant per primera vegada una noia de vocalista. Va ser tot un esdeveniment, ja que aquesta noia, a més de cantar molt bé, era de molt bon veure..., com diuen les cròniques de l'època.

Al pare li havia agradat molt la música i els instruments musicals, aquí era conegut com *el tarragoní*. Anys més tard, quan venia a casa, anava a Ca la Sila i li continuaven dient el tarragoní, fins i tot li guardaven caliquenyos i toscans, una de les seves debilitats.

La primavera que vaig arribar a Granollers de l'any 1973, el Dr. Carles Vallbona va ser el pregoner de la Fira de l'Ascensió; més tard vàrem coincidir al Patronat de l'Hospital. També es va celebrar la II Trobada de Cors de Clavé, organitzada per la Societat Coral Amics de la Unió.

Abans de continuar, no puc deixar d'esmentar que, amb la col·laboració de l'Ajuntament, es va fer un homenatge de la pagesia a dues persones d'Extensió Agrària, un organisme autònom del Ministeri d'Agricultura: en Jaume Reix i en Jordi Mercadé, per vetllar pels interessos agraris de la comarca. En aquells anys, el món rural tenia gran dinamisme, sobretot la ramaderia i l'horta, i varen començar a participar a la Fira de Granollers de manera molt reeixida. Encara avui en perviu una bona mostra. Aquesta trobada va ser el meu primer acte oficial a Granollers, encara que ja hi havia vingut abans en alguna ocasió.

Ha estat precisament a Granollers i al Vallès Oriental on amb autèntica vocació he ensenyat biologia, la meva especialitat acadèmica i passió, sobretot la bioquímica i la genètica. Sincerament penso que són dos camps de molt futur i que voldria viure prou anys per veure'n els avenços.

El primer centre on vaig fer classe va ser l'escola Vedruna del carrer Guayaquil. L'Anna M. Carmona, que havia conegut anys abans al tren, em va fer la proposta, i després de pensar-m'ho vaig acceptar. Llavors començava a fer recerca al Clínic sobre com afecta l'alcohol a les proteïnes del fetge. Encara recordo la gran il·lusió per muntar el laboratori, així com les tertúlies a l'hora del pati, amb companys i amics que encara ho són. Alguns dies feia classe a la sala d'actes amb 48 alumnes, noies força xerrameques.

També vaig fer classes de biologia a l'Institut de Sant Celoni. Per cert, el vàrem inaugurar un equip de vint professors, al peu del Montseny, un gran repte. Anys feliços de molts bons alumnes i companys, i bons dinars al Montseny.

L'any 1981 vaig arribar a l'Institut Roser Pujades, ara Antoni Cumella, el meu centre. Sempre m'hi he trobat com a casa. A Granollers, aquell estiu va dimitir el tinent d'alcalde, Antoni Cornellas, per dedicar-se de ple a l'activitat sindical; més tard ens vam trobar al món de l'ensenyament. L'alcalde, Rafael Ballús, presentà una moció per l'adhesió de Granollers a la Federació de Municipis. Hi havia certes reticències per la proposta de la presó a la Roca. Es va concedir el II Premi Vallès a la investigació de ciències naturals i socials: *Alzinar de Sant Nicolau i Els ocells de la riera*. Josep Farnés, membre numerari de l'Associació Cultural, presentà la ponència inaugural del curs 1981/82 sobre l'assalt de Granollers per part dels carlins.

Al Cumella hi hem fet de tot, classes i més classes, treball i més treball, investigació i estudis diversos. Recordo com vàrem organitzar un programa d'innovació educa-

tiva sobre interdisciplinarietat amb diferents professors com Mariano Fernández, Pilar Castany, Margarida Colomer, Pilar Figueres, Montse Lorente. Els resultats foren valorats positivament i vàrem exposar-los en el Simposi de Vic l'any 1987 i també en una sessió monogràfica sobre el tema, a l'ICE de la Universitat Autònoma per als alumnes del CAP.

Dins d'aquesta mateixa àrea d'innovació educativa junt amb una professora de Física i Química de Sant Celoni vàrem preparar un treball interdisciplinari entre Ciències Naturals i Física i Química adreçat a alumnes de 3r de BUP sobre la importància del menjar i la seva utilització, tenint en compte balanços energètics i taules calòriques. Tota la tasca feta la vàrem presentar al Simposi de Girona l'any 1992.

A finals dels anys 80 juntament amb la professora de química de Sant Celoni vàrem fer un estudi del riu Congost comparatiu amb la Tordera i també sobre el comportament dels alumnes d'ambient rural i els de Granollers. La comparativa va ser l'esperada, però l'estat del riu Congost era molt dolent, fins i tot hi havia cucs de sang, que viuen en aigües contaminades. El 2005, però, el riu estava totalment recuperat, fins hi habitava almenys una llúdriga, com va comprovar una alumna en el seu treball de recerca de batxillerat. Els ajuntaments de Granollers i de la conca del riu havien fet una bona feina.

A l'IES Cumella també ens hi hem divertit, alguna festa de Nadal va ser sonada, també els carnivals i per sobre de tot, hi he fet molts amics que encara ho són. I centenars d'alumnes que s'han fet grans, que ens anem trobant pels carrers de Granollers, recordant anècdotes i treballs. Ara ja són pares de família!! Com passa el temps!! En vaig ser cap de seminari, membre del Consell Escolar, secretària molts anys i directora. Allà vàrem veure néixer l'IES Carles Vallbona, no exempt de certa polèmica per la seva ubicació, al principi en aularis. Actualment és un bon centre.

L'octubre de 1992 la Rosa Ribas i la Pilar Ferrer em van oferir anar a treballar de tècnica al Servei d'Ensenyament de l'Ajuntament de Granollers. Jo que sempre he acceptat reptes, vaig dir que sí. Puc dir que em va proporcionar una altra visió de l'ensenyament a la ciutat, amb el qual sempre he estat compromesa. Crec que vaig estar molt pendent de les necessitats de les escoles. A l'estiu ens tocava patir pel seguiment de les obres de manteniment i millora que havien d'acabar puntualment per començar el nou curs. També recordo, entre d'altres, les llargues reunions amb el comitè de l'Escola Municipal del Treball i amb el comitè de l'escola Salvador Llobet, una mica més tranquil però insistent.

Tres anys més tard, el 1995, un altre repte. En Josep Serratusell em va oferir incorporar-me a una candidatura política. Vaig ser regidora de Cultura, Ensenyament, Joventut i Gent Gran. Aquí tenia molta feina i molta responsabilitat, però estar propera a la diversitat d'entitats i associacions, barris i activitats diverses em va permetre conèixer més la ciutat i estimar-la encara més. En aquesta època es va formar el Centre Cultural Andalus de Granollers, persones acollidores i molt entregades.

A Cultura m'hi vaig sentir còmoda. Compartir les activitats amb les diferents entitats era un plaer; a voltes, preocupacions i moltes, moltes reunions de dia i part de la nit. Recordo, entre altres activitats, els debats apassionats sobre les programacions teatrals, la preparació i valoració de la Festa Major al llarg de tot l'any. La primera gravació a Roca Umbert de la Monyos. Actualment és un centre ben aprofitat i de molta activitat.

A l'octubre de 1998, a resultes dels pactes subscrits per les forces polítiques que governaven, vaig ser nomenada alcaldessa de Granollers, sent la primera dona en assolir-ho en tota la història de la ciutat. Ho vaig acceptar amb gran il·lusió i com un nou repte. Recordo d'aquella l'època haver signat un protocol en defensa del

riu Congost, com he esmentat abans, ara totalment recuperat; l'ampliació de la primera fase de remodelació del nucli històric, actualment fantàstic; un pla de nova imatge de l'illa de vianants que també funciona; l'ampliació de la fundació privada Antònia Roure i del cementiri. S'engegà un sistema nou de recollida orgànica de deixalles. Estava preocupada per les piles de documents a signar. Sovint deia "si algú s'ho proposa, em faran comprar un elefant", sense adonar-me'n. Generalment signava de 10 a 11 de la nit per poder mirar amb més tranquil·litat els documents. Aleshores vaig captar la dita: "Es pot no dir la veritat, però que mentir és pecat." Malauradament avui als manuals d'instruccions de les acadèmies del poder, aquesta dita no consta.

D'aquesta època recordo també la trobada a Granollers dels Síndics de Greuges de Catalunya, va ser una jornada molt emotiva. Recordo també que a primers del 1999 es va organitzar a la ciutat la visita del Premi Nobel de Literatura 1989, l'escriptor gallec de nació i temperament, Sr. Camilo José Cela. Juntament amb el Sr. Luis Racionero, el Sr. Rafael Bartolozzi, el Sr. Fernando Arrabal i el Sr. Josep M. Subirachs. Fixem-nos que es tracta d'escriptors, articulistes, pintors, dibuixants, escultors.

Precisament les activitats culturals i artístiques han estat ben arrelades a Granollers. L'èxit ciutadà d'aquesta visita podria inspirar també la Fira i Festes de l'Ascensió pel seu contingut cultural. Abans, molt centrada en la desfilada pel centre de la ciutat; després, més orientada cap al comerç; i finalment, oberta a mostres sectorials i a la gastronomia. Potser ara seria l'hora de buscar-hi innovacions, retornant a les arrels lúdiques de la vila i de fer més Fira i Festes basada en la música, el dibuix, la pintura, la ceràmica, i cercar així la manera de fer encara més nostra l'Ascensió, lligada al sentit i l'essència del que ha fet de Granollers una ciutat singular, coneguda i estimada. Sense oblidar les noves tecnologies i esdeveniments especialitzats, que s'haurien d'incorporar amb la participació del sector privat. Un nou repte, un somni que entre tots podem fer realitat.

Al desembre de 1999 vaig ser nomenada delegada territorial d'Ensenyament a Barcelona, una tasca fascinant que em va posar en contacte directe amb centenars de persones i desenes de centres docents. També em va permetre avançar en el coneixement de l'ensenyament des de tots els àmbits i estaments, i quasi tancar el cercle. Una feina de gestió i relacions humanes intensa de la qual em queda la satisfacció d'haver col·laborat amb bons professionals i d'haver fet grans amics per a tota la vida. Amb alguns encara ens trobem un cop cada trimestre.

Recordo molta activitat: la creació de l'ESMUC, l'Escola Superior de Música de Catalunya; una fusió de dos centres de secundària llarga i feixuga; els debats amb els pares d'escoles, molt reivindicatius. Tot això compaginat amb la tasca de regidora a l'oposició a l'Ajuntament de Granollers. Època de molta oposició a dins i a fora... Dormia poc, la veritat

Al 2002 vaig incorporar-me com a diputada al Parlament de Catalunya, responsabilitat que considero un gran honor i un nou repte sense regatejar esforços, sent com és un servei a la gent i al país. Allà vaig constatar les diferències entre política i gestió. Aquell any es va crear l'Escola Oficial d'Idiomes a Granollers, primer ubicada a l'IES Antoni Cumella i més endavant traslladada al Centre Vallès, un centre renovat i de formació contínua, amb un bon model de gestió.

Al curs 2004/05 vaig reincorporar-me a la meua plaça de catedràtica de Biologia a l'IES Antoni Cumella i el curs 2006/07 rebo una nova proposta del Departament per dirigir l'Escola d'Adults de Granollers. Un nou repte del que estic molt satisfeta, perquè amb l'ajut dels companys vàrem incrementar any rere any el nombre d'alumnes, la convivència i el bon fer. Crec que puc dir que apostar per l'escola ha sigut un encert per a la ciutat i per a la seva gent. Sempre vaig trobar suport en l'Ajuntament i en el Departament d'Ensenyament. També vaig patir algun ensurt, com trobar-me que teníem adscrita l'escola de Montornès sense avís previ. Sen-

zillament va sortir al DOGC. Però no tot són ensurts, recordo moments per no oblidar, com per exemple el final d'una classe de ciències naturals dedicada al que es produïa a l'hort familiar. Va sorgir el tema de com s'havia de preparar el cogombre. La conclusió va ser deliciosa. Cal tallar-lo a rodanxes, amanir-lo amb pebre i vinagre, i després llençar-lo perquè no val per a res.

De vegades tinc la convicció que en el meu pas per la vida m'ha tocat obrir portes perquè els altres segueixin el camí: primera noia del poble a portar pantalons, primera noia a treure'm el carnet de conduir, primera alcaldessa de Granollers, primera dona de la comarca de CiU al Parlament, la reactivació de l'Escola d'Adults...

A més de gaudir de quasi totes les perspectives de l'ensenyament, m'ha tocat treballar en les diferents lleis que s'han implantat al llarg dels anys de la meua vida laboral.

Vaig començar amb la *Ley General de Educación* de 1970. Establia l'ensenyament obligatori fins als 14 anys amb l'EGB, estructurada en dues etapes. Finalitzats els vuit cursos, els alumnes accedien al BUP (Batxillerat Unificat Polivalent) o a l'FP (Formació Professional) acabada de crear.

A la transició d'Adolfo Suárez, la LOECE de 1980, *Ley Orgánica del Estatuto de Centros Escolares*, vigent cinc anys, que pretenia introduir un model democràtic en l'organització dels centres docents.

El PSOE va incorporar el sistema d'escoles concertades amb la LODE, *Ley Orgánica del Derecho a la Educación*, de l'any 1985.

La famosa LOGSE, *Ley de Ordenación General del Sistema Educativo* de 1990 va ampliar l'escolaritat obligatòria fins als 16 anys, va introduir l'ESO i el batxillerat de dos

anys, va regular l'educació especial i va permetre que les comunitats autònomes decidissin una part dels continguts.

La *Ley Orgánica de Participación, Evaluación y Gobierno de los Centros Docentes*, és a dir, la LOPEG de 1995, coneguda també com *Ley Pertierra*, una llei sobre gestió i govern dels centres.

L'any 2002 el segon govern de José M. Aznar va aprovar la LOCE, *Ley Orgánica de Calidad de la Educación*. Pretenia reformar i millorar l'educació a Espanya, però no es va arribar a aplicar.

Després el PSOE, el 2006, van respondre amb la LOE, *Ley Orgánica de Educación*.

I a les portes de la jubilació, el 2013, el PP va introduir la LOMCE, *Ley Orgánica para la Mejora de la Calidad Educativa*. S'està implementant gradualment i amb molta polèmica.

Demano i reivindico més estabilitat per a l'ensenyament. Han estat anys complexos i de massa canvis. Tots plegats ens hauríem de creure que l'ensenyament i la sanitat són dos pilars fonamentals per al bon desenvolupament de la societat, perquè en aquest tema tal com deia el Quixot: "*Son muchos los pecadores que se usan y son menester infinitas luces para tantos deslumbrados.*"

Actualment jubilada activa, estic col·laborant amb satisfacció amb el Patronat de l'Hospital, amb les Aules Universitàries per a la Gent Gran de Granollers, al Consell de Medi Ambient i amb un estudi sobre el grau de satisfacció de les residències per a gent gran. Mentre pugui continuaré treballant per Granollers i la seva gent. Em sento que he de retornar part del molt que he rebut.

Finalment, deixeu-me que us digui com Sancho Panza que *“tan de valientes corazones es, tener sufrimiento en las desgracias como alegr a en las prosperidades y esto lo juzgo por mi mismo, que sí cuando era gobernador estaba alegre, ahora que soy escudero de apie, no estoy triste; porque he oído decir que esto que llaman Fortuna es criatura que parece borracha y antojadiza y, sobre todo, ciega, y así, no ve lo que hace, ni sabe a quien derriba, ni a quien ensalza”*.

Per acabar, amb humor i bones sensacions donem la benvinguda a la Fira i Festes de l'Ascensió 2017. Compartim i celebrem plegats amb seny i rauxa la festa i el benestar, i que ens plogui sort.

Moltes gràcies.

Col·lecció “Pregó de la Fira i Festes de l’Ascensió”

1990. AMADOR GARRELL I SOTO
1991. ANTONI JONCH I CUSPINERA
1992. MARIA MERCÈ ROCA
1993. JORDI BAULIES I CORTAL
1994. JOSEP LLUÍS ARIMANY NICOLAU
1995. ORIOL MONTAÑA I Tuset
1996. RAMON PARELLADA GARRELL
1997. PERE CANAL I BALIU
1998. RAMON MUNNÉ I COLL
1999. PIUS CANAL I ANFRES
2000. ANTONI ROS MARBÀ
2001. MARC MAYER I OLIVÉ
2002. JOAN CLOS I MATHEU
2003. JOAN TRIADÚ I FONT
2004. MARTA MATA I GARRIGA
2005. DOLORS LAMARCA I MORELL
2006. EVANGELINA ORIOL PIBERNAT
2007. MARTA ESTRADA I MIYARES
2008. ANNA M. PALÉ I LLAVINA
2009. MONTSERRAT LORENTE OLIVER
2010. MERCÈ RIERA I MANTÉ
2011. HERMÍNIA JUBANY I BERGA
2012. PEPITA MAYMÓ I CIRERA
2013. MONTSERRAT PONSÀ I TARRÉS
2014. ANNA M. JANSANA I DURAN
2015. ANNA M. DURAN I CASANOVAS
2016. MONTSERRAT ROCA I ROGER
2017. CARME ESPLUGAS I MARTÍ

Ajuntament de Granollers